

Arrest

nr. 44 897 van 16 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers kwamen op 28 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 19 januari 2010 werd aan de Griekse autoriteiten een verzoek tot terugname gericht op grond van artikel 10.1 van de Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (hierna: de Verordening 2003/343).

Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen de in artikel 18.1 van de Verordening 2003/343 vermelde termijn van 2 maanden hebben geantwoord op het verzoek tot terugname, worden zij geacht in te stemmen met de terugname.

Op 2 maart 2010 richt de advocaat van verzoekers een faxbericht aan de Dublincel van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij zich uitdrukkelijk verzet tegen de Dublinprocedure.

De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 maart 2010 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Verzoekers werden hiervan dezelfde dag in kennis gesteld. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten H. H. (...)(...)
van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabishe Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is het Rijk binnengekomen zonder de vereiste binnenkomstdocumenten en vroeg asiel aan bij de dienst Vreemdelingenzaken op 28.12.2009. Betrokkene verklaart in oktober 2009 Kameshli in Syrië verlaten te hebben per auto tot aan de Turkse grens en van daar verder te voet de grens over. Betrokkene verklaart twee maanden verbleven te hebben in Istanbul in een appartement dat geregeld was door een smokkelaar. Daarna zou betrokkene per vrachtwagen naar België zijn gekomen, langs een onbekende route, met aankomst op 28.12.2009. Gevraagd of er onderweg ergens vingerafdrukken van betrokkene werden genomen, antwoordt betrokkene: "Ja, onze vingerafdrukken werden onderweg genomen. Volgens de smokkelaar waren we toen in Turkije." Gevraagd of het misschien ook Griekenland kon zijn geweest, antwoordt betrokkene dat dit mogelijk is, maar hij dit niet met zekerheid kan zeggen. Betrokkene verklaart verder dat zijn broer en zijn vader de reis hebben geregeld en er één miljoen Syrische Lira voor betaald hebben en dat er drie smokkelaars hebben meegewerkt aan zijn reis naar België: "Abu Mesd" in Syrië, "Khalil" bij de Syrisch-Turkse grens en "Haji" in Istanbul.

Uit het Eurodacverslag van 28.12.2009 blijkt dat van betrokkene vingerafdrukken werden genomen op 16.10.2009 te Samos - Griekenland wegens een illegale binnenkomst.

Op basis van het Eurodacverslag werd op 19.01.2010 een terugnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 overgemaakt aan de Griekse autoriteiten. Op 20.03.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Griekse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18.1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art 18.7 van de Dublin-II Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 22.03.2010.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Griekenland als verantwoordelijke staat voor de behandeling van betrokkene's asielaanvraag, dient het volgende te worden opgemerkt.

Griekenland heeft net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RW, nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")).

Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd bovendien de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet Het presidentieel decreet 96/2008 zette de

richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RW, nr. 21.514, 16.01.2009, RW, nr. 26.756, 30.04.2009).

Bovendien hebben de Griekse autoriteiten op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een inbreukprocedure opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Bovendien blijkt uit de informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten met betrekking tot de overdracht van vreemdelingen in het kader van Verordening (EG) 343/2003, dat deze vreemdelingen bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Indien asiel gevraagd wordt, wordt vervolgens de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. Indien de vreemdeling binnenkomt via de luchthaven van Athene wordt hij of zij voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. De vreemdeling die aldus asiel vraagt wordt wel degelijk geïnformeerd over zijn mogelijkheden.

Elke asielzoeker ontvangt bovendien een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel, verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betrokkene heeft geen redenen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, het was de keuze van de smokkelaar om naar België te komen.

Betrokkene verklaart buiten zijn vrouw en zoon, die eveneens voorwerp zijn van een tacit agreement met Griekenland, geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart dat zijn gezondheidstoestand goed is.

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester (M.), gedateerd op 02.03.2010 dient het volgende te worden opgemerkt. Eerst schetst meester (M.) zeer uitvoerig het reisverhaal en de vluchtmotieven van betrokkene. Betrokkene verklaart na de grens met Turkije te zijn overgestoken te zijn afgezet aan een bushalte en de bus naar Istanbul te hebben genomen, waarna hij, na een rit met de taxi, door een smokkelaar naar een appartement werd gebracht. Uit de verklaringen van betrokkene aan zijn advocaat blijkt voorts dat betrokkene door de smokkelaar naar een politiekantoor in Istanbul zou zijn gebracht waar zijn vingerafdrukken zouden genomen zijn en hij een week zou hebben opgesloten gezeten. Dit was volgens de smokkelaar nodig om documenten te kunnen bemachtigen waar betrokkene op zou vermeld staan met een valse naam en als zijnde van de Palestijnse nationaliteit, waarmee hij verder kon reizen naar Europa. Dat betrokkene verklaart niet te weten of dit alles zich in Istanbul dan wel in Griekenland heeft afgespeeld lijkt ons vrij ongeloofwaardig. Uit het eurodacverslag blijkt dat betrokkene's vingerafdrukken genomen werden op het Griekse eiland Samos. Het is weinig waarschijnlijk dat iemand, laat staan een Syriër, de miljoenenstad Istanbul, die verreweg de grootste stad is van het Midden-Oosten, zou verwarren met Samos, een vissersdorp van 12.000 inwoners. Of er vingerafdrukken in Griekenland genomen zijn of over een eventuele passage in Griekenland wordt echter niets vermeld in het vluchtrelaas in de versie van bij meester (M.). Meer nog, meester (M.) maakt ook in het vervolg van haar tussenkomst, waarbij wordt gevraagd dat de Belgische Staat zich bevoegd zou verklaren voor de asielaanvraag van betrokkene op basis van de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule die vervat zitten in de Dublin II verordening, op geen enkel moment aannemelijk dat betrokkene in Griekenland onderworpen zou zijn geweest aan enige vorm van onmenselijke behandeling. In de zin van de conventie van Genève of het EVRM, of dat zijn rechten als asielzoeker zouden geschonden zijn. Zoals hiervoor reeds aangehaald is betrokkene zelfs niet zeker of hij ooit in Griekenland is geweest en uit het eurodacverslag blijkt in ieder geval dat betrokkene nooit asiel heeft gevraagd in Griekenland. Toch voert Meester (M.) aan dat een terugkeer naar Griekenland voor betrokkene zou neerkomen op een schending van het non-refoulement principe en van artikel 3 EVRM. Zij stoelt haar verklaringen op een reeks rapporten en uitspraken van diverse rechtsorganen doorheen Europa. Doch deze rapporten en arresten hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van betrokkene, noch wordt hiermee duidelijk gemaakt op welke wijze de aangevoerde bepalingen in concreto geschonden zijn. Dat er wel degelijk sprake moet zijn van een vrees voor schending van deze principes gebaseerd op persoonlijke ervaringen of dat toch op zijn minst de situatie van betrokkene vergelijkbaar moet zijn met die van de personen uit wiens arresten Meester (M.) citeert, blijkt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld : "Met een verwijzing naar allerlei rapporten en rechtspraak waarbij verzoeker niet aantoont dat zijn geval vergelijkbaar is met het geval van de vreemdelingen dat aanleiding gaf tot de aangehaalde rechtspraak, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland in zijn geval anders zou verlopen dan bij zijn eerder verblijf in Griekenland. Verzoeker toont mede gelet op zijn eerder wedervaren in Griekenland niet aan dat hij bij terugkeer, zelfs zonder expliciete garantie van de Griekse autoriteiten, geen asielaanvraag zal kunnen indienen, daar op een mensonwaardige manier zal opgevangen worden of zondermeer zal gerepatriëerd worden naar Afghanistan." (arrest van RW nr. 40 124 van 12 maart 2010 in de zaak RvV 51 285/II p. 12). Waarbij dan nog uitspraak werd gedaan in een zaak van iemand die had getuigd "over slechte ervaringen met zijn asielaanvraag in Griekenland. Zoals hiervoor reeds aangehaald kan betrokkene zelfs niet getuigen van een asielaanvraag in Griekenland tout court.

Bovendien dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst dienaangaande naar het arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van Internationale organisaties zoals het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: "(...) Finally, In the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, It should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court (...)" en "Quite apart from these

considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.' Dit leidt het Hof tot de conclusie dat 'For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)'(Cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./ Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang of behandeling van zijn asielaanvraag opeisen via gerechtelijke weg of opkomen tegen een dreigende uitzetting naar Syrië met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een (mogelijke) schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer Meester (M.) stelt 'Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou omgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens', dient tevens te worden opgemerkt dat Dienst Vreemdelingenzaken geen motiveringsplicht heeft met betrekking tot allerhande rapporten en allerhande rechtspraak die betrekking hebben op de situatie van asielzoekers in Griekenland. Bovendien kan uit betrokkenes Dublininterview niet worden afgeleid dat betrokkene met zware mensenrechtenschendingen geconfronteerd werd in Griekenland.

Wat betreft het argument van Meester (M.) om de aanvraag van betrokkene op basis van de soevereiniteitsclausule in België te behandelen dient te worden opgemerkt dat deze clausule geen enkele verplichting ten opzichte van de Belgische autoriteiten inhoudt. Het staat de Belgische Staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en in geen geval staat deze clausule een Individuele vluchteling toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. S. (...) (...)
van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabishe Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is het Rijk binnengekomen zonder de vereiste binnenkomstdocumenten en vroeg asiel aan bij de dienst Vreemdelingenzaken op 28.12.2009. Betrokkene verklaart in oktober 2009 Kameshli in Syrië verlaten te hebben per auto tot aan de Turkse grens en van daar verder te voet de grens over. Betrokkene verklaart twee maanden verbleven te hebben in Istanbul in een appartement dat geregeld was door een smokkelaar. Daarna zou betrokkene per vrachtwagen naar België zijn gekomen, langs een onbekende route, met aankomst op 28.12.2009. Gevraagd of er onderweg ergens vingerafdrukken van betrokkene werden genomen, antwoordt betrokkene: "Ja, onze vingerafdrukken werden onderweg genomen. Volgens de smokkelaar waren we toen in Turkije." Gevraagd of het misschien ook Griekenland kon zijn geweest, antwoordt betrokkene dat dit mogelijk is, maar hij dit niet met zekerheid kan zeggen. Betrokkene verklaart verder dat zijn broer en zijn vader de reis hebben geregeld en er één miljoen Syrische Lira voor betaald hebben en dat er drie smokkelaars hebben meegewerkt aan zijn reis naar België: "Abu Mesd" in Syrië, "Khalil" bij de Syrisch-Turkse grens en "Haji" in Istanbul.

Uit het Eurodacverslag van 28.12.2009 blijkt dat van betrokkene vingerafdrukken werden genomen op 16.10.2009 te Samos - Griekenland wegens een illegale binnenkomst.

Op basis van het Eurodacverslag werd op 19.01.2010 een terugnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 overgemaakt aan de Griekse autoriteiten. Op 20.03.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Griekse autoriteiten

ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18.1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art 18.7 van de Dublin-II Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 22.03.2010.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Griekenland als verantwoordelijke staat voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag, dient het volgende te worden opgemerkt.

Griekenland heeft net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of Intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RW, nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")).

Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd bovendien de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RW, nr. 21.514, 16.01.2009, RW, nr. 26.756, 30.04.2009).

Bovendien hebben de Griekse autoriteiten op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Bovendien blijkt uit de informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten met betrekking tot de overdracht van vreemdelingen in het kader van Verordening (EG) 343/2003, dat deze vreemdelingen bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Indien asiel gevraagd wordt, wordt vervolgens de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd In het nationale geautomatiseerde asielsysteem. Indien de vreemdeling binnenkomt via de luchthaven van

Athene wordt hij of zij voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. De vreemdeling die aldus asiel vraagt wordt wel degelijk geïnformeerd over zijn mogelijkheden.

Elke asielzoeker ontvangt bovendien een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel, verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een Individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betrokkene heeft geen redenen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, het was de keuze van de smokkelaar om naar België te komen.

Betrokkene verklaart buiten zijn vrouw en zoon, die eveneens voorwerp zijn van een tacit agreement met Griekenland, geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa.

Aangaande haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze twee maanden zwanger is (op 11.01.2010).

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester (M.), gedateerd op 02.03.2010 dient het volgende te worden opgemerkt. Eerst schetst meester (M.) zeer uitvoerig het reisverhaal en de vluchtmotieven van betrokkene. Betrokkene verklaart na de grens met Turkije te zijn overgestoken te zijn afgezet aan een bushalte en de bus naar Istanbul te hebben genomen, waarna hij, na een rit met de taxi, door een smokkelaar naar een appartement werd gebracht. Uit de verklaringen van betrokkene aan zijn advocaat blijkt voorts dat betrokkene door de smokkelaar naar een politiekantoor in Istanbul zou zijn gebracht waar zijn vingerafdrukken zouden genomen zijn en hij een week zou hebben opgesloten gezeten. Dit was volgens de smokkelaar nodig om documenten te kunnen bemachtigen waar betrokkene op zou vermeld staan met een valse naam en als zijnde van de Palestijnse nationaliteit, waarmee hij verder kon reizen naar Europa. Dat betrokkene verklaart niet te weten of dit alles zich in Istanbul dan wel in Griekenland heeft afgespeeld lijkt ons vrij ongeloofwaardig. Uit het eurodacverslag blijkt dat betrokkenes vingerafdrukken genomen werden op het Griekse eiland Samos. Het is weinig waarschijnlijk dat iemand, laat staan een Syriër, de miljoenenstad Istanbul, die verreweg de grootste stad is van het Midden-Oosten, zou verwarren met Samos, een vissersdorp van 12.000 inwoners. Of er vingerafdrukken in Griekenland genomen zijn of over een eventuele passage in Griekenland wordt echter niets vermeld in het vluchtrelaas in de versie van bij meester (M.). Meer nog, meester (M.) maakt ook in het vervolg van haar tussenkomst, waarbij wordt gevraagd dat de Belgische Staat zich bevoegd zou verklaren voor de asielaanvraag van betrokkene op basis van de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule die vervat zitten in de Dublin II verordening, op geen enkel moment aannemelijk dat betrokkene in Griekenland onderworpen zou zijn geweest aan enige vorm van onmenselijke behandeling in de zin van de conventie van Genève of het EVRM, of dat zijn rechten als asielzoeker zouden geschonden zijn. Zoals hiervoor reeds aangehaald is betrokkene zelfs niet zeker of hij ooit in Griekenland is geweest en uit het eurodacverslag blijkt in ieder geval dat betrokkene nooit asiel heeft gevraagd in Griekenland. Toch voert Meester (M.) aan dat een terugkeer naar Griekenland voor betrokkene zou neerkomen op een schending van het non-refoulement principe en van artikel 3 EVRM. Zij stoelt haar verklaringen op een reeks rapporten en uitspraken van diverse rechtsorganen doorheen Europa. Doch deze rapporten en arresten hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van betrokkene, noch wordt hiermee duidelijk gemaakt op welke wijze de aangevoerde bepalingen in concreto geschonden zijn. Dat er wel degelijk sprake moet zijn van een vrees voor schending van deze principes gebaseerd op persoonlijke ervaringen of dat toch op zijn minst de situatie van betrokkene vergelijkbaar moet zijn met die van de personen uit wiens arresten Meester (M.) citeert, blijkt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen waarin wordt gesteld : "Met een verwijzing naar allerhande rapporten en rechtspraak waarbij verzoeker niet aantoont dat zijn geval vergelijkbaar is met het geval van de vreemdelingen dat aanleiding gaf tot de aangehaalde rechtspraak, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bij terugkeer naar Griekenland in zijn geval anders zou verlopen dan bij zijn eerder verblijf in Griekenland. Verzoeker toont mede gelet op zijn eerder wedervaren in Griekenland niet aan dat hij bij terugkeer, zelfs zonder expliciete garantie van de Griekse autoriteiten, geen asielaanvraag zal kunnen indienen, daar op een mensonwaardige manier zal opgevangen worden of zondermeer zal gerepatriëerd worden naar Afghanistan. " (arrest van RW nr. 40 124 van 12 maart 2010 in de zaak RvV 51 285/II p. 12). Waarbij dan nog uitspraak werd gedaan in een zaak van iemand die had getuigd "over slechte ervaringen met zijn asielaanvraag in Griekenland. Zoals hiervoor reeds aangehaald kan betrokkene zelfs niet getuigen van een asielaanvraag in Griekenland tout court.

Bovendien dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst dienaangaande naar het arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van Internationale organisaties zoals het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: "(...) Finally, In the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, It should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court (...)" en "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such." Dit leidt het Hof tot de conclusie dat 'For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)' (Cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./ Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang of behandeling van zijn asielaanvraag opeisen via gerechtelijke weg of opkomen tegen een dreigende uitzetting naar Syrië met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een (mogelijke) schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer Meester (M.) stelt 'Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou omgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens', dient tevens te worden opgemerkt dat Dienst Vreemdelingenzaken geen motiveringsplicht heeft met betrekking tot allerhande rapporten en allerhande rechtspraak die betrekking hebben op de situatie van asielzoekers in Griekenland. Bovendien kan uit betrokkenes Dublininterview niet worden afgeleid dat betrokkene met zware mensenrechtenschendingen geconfronteerd werd in Griekenland.

Wat betreft het argument van Meester (M.) om de aanvraag van betrokkene op basis van de soevereiniteitsclausule in België te behandelen dient te worden opgemerkt dat deze clausule geen enkele verplichting ten opzichte van de Belgische autoriteiten inhoudt. Het staat de Belgische Staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en in geen geval staat deze clausule een individuele vluchteling toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 13 en 15 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van hetzij substantiële schending van art. 3.2 en 18.7 van de Verordening 2003/343, van hetzij

op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 10.1 en 15 van de Verordening 343/2003.

2.1.1. Na het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, stellen verzoekers dat het opmerkelijk is te moeten vaststellen dat de verwerende partij zich steunt op 'aankondigingen' van de Griekse autoriteiten, namelijk tot een volledige herziening van hun asielstelsel. Verzoekers menen dat uit dergelijke aankondigingen duidelijk kan worden afgeleid dat het stelsel tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normen. Ze benadrukken dat de verwerende partij geen enkel bewijs voorlegt dat vernieuwingen in de praktijk ook worden doorgevoerd en er effectief iets verandert aan de situatie. Uit het rapport van Amnesty International Griekenland van maart 2010, dat dateert van de na de aankondigingen tot herziening van het Griekse asielstelsel, blijkt duidelijk dat de situatie voor asielzoekers in Griekenland tot op heden dramatisch is. Verzoekers citeren de eindconclusie uit dit rapport. Verzoekers wijzen er ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heden overdrachten naar Griekenland van asielzoekers schorst op grond van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof. Verzoekers beklemtonen dat vele schorsingen door het EHRM uitgesproken worden nadat het arrest K.R.S. t. UK werd uitgesproken in december 2008. Verzoekers menen dat dit arrest bijgevolg door het EHRM impliciet werd overruled. Bovendien is op 16 maart 2010 de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa tussengekomen als derde partij voor gelijkaardige zaken hangende voor het EHRM. Bijgevolg menen verzoekers dat de in januari 2010 gedane beloftes niet voldoende zijn om te oordelen dat de situatie in Griekenland in orde zou zijn. Verzoekers concluderen dat de rapporten die ze in hun verzoekschrift aanhalen nog actueel en van belang zijn om de situatie van verzoekers in Griekenland te beoordelen. Hierop verwijzen verzoekers naar verscheidene rapporten, met name het rapport van de Griekse advocaten van 13 oktober 2008, van Human Rights Watch van eind 2008, het rapport van 4 februari 2009 van T. Hammarberg en het rapport van de Greek Council for Refugees van 15 februari 2009. Verzoekers vervolgen dat in juli 2009 de Griekse asielwetgeving opnieuw werd aangepast en dat deze keer enkel een formalistisch, administratief beroep voorzien wordt waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat-asielzoekers niet in overweging genomen wordt. Bijgevolg is artikel 13 EVRM geschonden. Ook menen verzoekers dat de beslissingen van de Italiaanse Raad van State van februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant zijn. Verzoekers citeren uit een persartikel en menen dat dit standpunt bevestigd wordt door meer recente rapporten van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis van 17 augustus 2009. Dit standpunt werd opnieuw bevestigd, volgens verzoekers, in een UNHCR-rapport van december 2009. Voorts stellen verzoekers dat op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland de schorsing heeft uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublinprocedure. Eveneens verwijzen verzoekers naar een vonnis van de rechtbank van Zwolle van 6 november 2009, rechtspraak van het hof van beroep en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van december 2009, van 28 januari 2010, van 5 februari 2010 en van 8 maart 2010. Verzoekers benadrukken dat deze arresten dateren van na de belofte van Griekenland om zijn wetgeving grondig te veranderen. Verzoekers vervolgen dat er op heden geen enkele garantie is dat ze een asielaanvraag zullen kunnen indien bij hun aankomst in Griekenland. Ze menen dat er voldoende rapporten zijn die de theoretische uiteenzetting van de verwerende partij weerleggen en stellen dat beloftes geen effectieve veranderingen zijn. Daarom zou het terugsturen van verzoekers een schending uitmaken van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en wensen verzoekers dat de Belgische overheden zich op de humanitaire clausule steunen en hun asielaanvraag in overweging nemen (artikel 15 Verordening 343/2003).

Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

"De verwerende partij steunt zich op: (...)

Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat de verwerende partij zich steunt op 'aankondigingen' van de Griekse Staat, nl. tot een volledige herziening van hun asielstelsel.

Uit dergelijke aankondigingen kan duidelijk worden afgeleid dat het stelsel tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen.

De verwerende partij verstopt zich steeds achter zogenaamde aangekondigde vernieuwingen door de Griekse staat, maar legt geen enkel bewijs voor dat dit in de praktijk ook wordt doorgevoerd en effectief iets verandert aan de situatie.

Het meest recentste rapport dat gepubliceerd is, is van Amnesty International Griekenland, maart 2010 en dit na de zogenaamde aankondigingen tot herziening van het Griekse asiel systeem.

Uit dit rapport blijkt duidelijk dat de situatie tot op heden dramatische is voor de asielzoekers in Griekenland en besluit dan ook als volgt:

"7. CONCLUSION Due to the ongoing and serious failings in the asylum system in Greece, Amnesty International calls for an immediate halt to all transfers to the country under the Dublin Regulation. As highlighted in this report, asylum-seekers transferred under this piece of EU legislation face a range of human rights violations due to Greece's failure to meet its obligations under human rights and refugee law. Until such time as these are remedied, state parties to the Regulation risk breaching their own obligations by sending asylum-seekers to a country which is unable to effectively protect their rights. Amnesty International has serious concerns about the risk of refoulement, occurring through failings in the asylum system in Greece, including through the obstacles faced by individuals in accessing the asylum system; the absence of fair examinations of asylum claims, particularly after the entry into force of new legislation that abolishes an effective appeals procedure; the lack of access to legal counselling, interpretation services and information about the asylum procedure; and the lack of a specialized/competent body to decide on asylum claims. The current practice of expulsion to Turkey of people, who might have applied for asylum, creates a further risk of indirect or "chain " refoulement. In addition, the lack of accommodation facilities and inadequate access to healthcare impact on their economic and social rights. While Amnesty International welcomes recent government statements and developments indicating a desire to positively reform the asylum and migration system, without actual changes in law and practice Greece will continue to fail in its obligations to refugees, asylumseekers and migrants, and other EU member states must ensure they do not breach their own obligations by transferring asylum-seekers to Greece. What the Greek situation acutely highlights is that the Dublin II system is premised on a currently flawed assumption that all EU member states offer an equivalent standard of refugee protection. Until such time as the reality of the vastly disparate standards of protection across the EU is addressed, in a coordinated and concerted way, asylum-seekers who are unfortunate enough to have Greece as their first port of call will face being left outside the refugee protection system and serious risks to their human rights and safety. " (Amnesty International, The Dublin II Trap, Transfers of Asylum-seekers to Greece, maart 2010, p. 42)"

Bovendien schorst het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot op heden overdrachten naar Griekenland van asielzoekers en dit op basis van artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof. Dus zelfs na de aangekondigde veranderingen.

Deze vele schorsingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden ook uitgesproken NADAT K.R.S. v. UK werd uitgesproken in december 2008. Dit arrest werd bijgevolg door het EHRM reeds impliciet overruled door de uitgesproken schorsingen. Het argument van de verwerende partij houdt dan ook geen steek.

Bovendien is op 16 maart 2010 de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa tussengekomen als derde partij voor gelijkaardige zaken hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 5). Dergelijke tussenkomst zou helemaal niet gebeuren mocht de situatie in Griekenland in orde zijn, mocht er geen problemen zijn met de asielprocedure/-systeem.

Bijgevolg zijn de gedane beloftes in januari 2010 niet voldoende om te oordelen dat de situatie in Griekenland 'opgelost' zou zijn/ 'in orde' zou zijn.

2.1.2. Gelet op hetgeen hiervoor onder het punt 2.1.1. werd uiteengezet, zijn de hierna geciteerde rapporten nog steeds actueel en van belang om de situatie voor asielzoekers in Griekenland te beoordelen.

Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is. De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders.

"According to our interview partners the Greek asylum law and asylum system is 'fair on paper', but in practice it does not seem to be implemented as it should be." (Caritas Oostenrijk, zie verder, pagin 12, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>, augustus 2009)

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere landen en dit gezien er geen enkele bescherming is door de Griekse autoriteiten. Meer zelfs er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment. "Over the past 25 days the Alien 's Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications." (dd. 13 oktober 2008)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008'.

"9. The Commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation (...) 10. However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection.

Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees "The Dublin Dilemma - "Burden shifting" and putting asylum seekers at risk", dd. 15 februari 2009. In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat - asielzoekers niet in overweging worden genomen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant.

« Conseil d'Etat Italien : suspend le transfert en Grèce de trois demandeurs asile afghans (18/02/09) Le Conseil d'état dans une ordonnance prise le 3 février dernier a suspendu le transfert en Grèce aux sens de la «règlement Dublin» de trois demandeurs asile afghans. Les juges ont motivé la décision a la lumière des « dommages irréparables » qu 'ils pourraient encourir tels que rapportés dans le positionpaper"; du Unhcr du 15 avril 2008. » (<http://www.programmaintegra.it/modules/new /article.php ?storyid=3804>)

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. « The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regulation. - Report on a joint Fact-Finding Mission to Greece, May 23rd - 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 2009. Opnieuw wordt dit bevestigd door het UNCHR in het rapport van december 2009, "Observations on Greece as a country of asylum

"V) Conclusion In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU. UNHCR is ready to work with the Greek authorities to address the ongoing challenges and encourages EU Member States and institutions to lend their support to the endeavour. Until respect for international and EU refugee law principles is assured, however, UNHCR cannot endorse the application of the Dublin II Regulation or other arrangements for transfer of asylum-seekers to Greece. " (pagina 21 van het bovenvermelde rapport)

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde.

Op 6 november 2009 heeft de Rechtbank van Zwolle ook een beslissing van de Nederlandse Staat om een asielzoeker naar Griekenland terug te repatriëren afgewezen.

2.1.3. In december 2009 bevestigt de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een repatriëring van kandidaat asielzoekers naar Griekenland een schending is van artikel 3 EVRM. (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V) en nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V).) ; (...)(arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V):

Dit wordt ook bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel, derde Franstalige Kamer, in haar arrest van 12 oktober 2009 wordt het gerechtelijk kort geding gegrond verklaard ondanks het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen in diezelfde zaak. Het Hof steunt zich op de te strenge interpretatie van de voorwaarde van 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eveneens in dit dossier betrof het een Dublin II Verordening overname naar Griekenland (AR 2008/RK/247).

Op 28 januari 2010 werd door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26 quater met overname naar Griekenland geannuleerd (nr. 37722, AR 26856/1).

Ook de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel heeft bevestigd dat het terugsturen van kandidaat - vluchtelingen naar Griekenland een schending is van artikel 3 E.V.R.M op 23 december 2010. Een gelijkaardig arrest werd uitgesproken op 28 januari 2010. Dit is bevestigd door de Franstalige Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel bij arrest van 4 februari 2010. Dergelijke uitspraken door de Kamer van Inbeschuldigingstelling werden tot op heden reeds verschillende keren herhaald.

Op 5 februari 2010 werd door de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw een schorsing uitgesproken ten aanzien van een repatriëring naar Griekenland (nr. 38258, AR 49990/III). In deze beslissing wordt vooral verwezen naar het standpunt van UNHCR van december 2009 (zie hierboven) en de schending van artikel 3 E.V.R.M.

Gelijkaardige arresten werden uitgesproken op 8 maart 2010 door de derde Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 39887, AR 51053) en 12 maart 2010 door de 5de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 40.099, AR 51.251).

Deze laatste arresten dateren van NA de belofte van Griekenland om hun wetgeving (asielsysteem) grondig te veranderen.

2.1.4. Er is geen enkele garantie dat op heden de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen bij hun aankomst in Griekenland. Er zijn voldoende rapporten die de theoretische uiteenzetting van de Griekse partij die door de verwerende partij wordt overgenomen, weerlegt. Beloftes zijn geen effectieve veranderingen. De verwerende partij faalt dan ook in haar opzet om op enige ernstige manier de problemen die Griekenland kent op asielniveau, te weerleggen. Het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland vormt dan ook een schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M. Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen. De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clause te steun en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)."

2.1.2. De verwerende partij stelt dat uit artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. Voorts meent de verwerende partij dat verzoekers evenmin aantonen dat artikel 15 van de Verordening 343/2003 miskend werd. Het is immers niet betwist dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoekers, om humanitaire redenen, in België te behandelen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik maken van de door de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. De verwerende partij benadrukt dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is, zelfs als Griekenland dit niet uitdrukkelijk aanvaard heeft. De verwerende partij vervolgt dat van een lidstaat niet kan worden verwacht de toepassing van de

Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou – volgens de verwerende partij – neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. De verwerende partij vervolgt dat, aangezien verzoekers in Griekenland geen asielaanvraag ingediend hebben, hun beweringen met betrekking tot het feit dat hun rechten niet zullen worden gerespecteerd volstrekt hypothetisch. Bovendien hebben zij tijdens het Dublininterview geen enkele negatieve verklaring afgelegd omtrent Griekenland en verklaarden zij dat België de keuze van de smokkelaar was. Ook uit het schrijven van de advocaat van de verzoekende partijen van 2 maart 2010 kan niet afgeleid worden dat verzoekers enige slechte behandeling hebben ondergaan in Griekenland. Voorts meent de verwerende partij dat verzoekers niet aantonen dat de regelgeving die thans in Griekenland geldt om hun vluchtelingenstatus vast te stellen, noch de rechten en plichten die hieruit voortvloeien hen zouden worden ontkend. Volgens de verwerende partij tonen verzoekers ook niet in concreto aan op welke wijze de artikelen 3, 13 en 15 EVRM geschonden worden door de bestreden beslissing.

2.1.3.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 EVRM. In het tweede middel voeren zij eveneens de schending aan van dit artikel. Er wordt bijgevolg verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.1.3.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 13 en 15 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij de schending van deze artikelen niet met concrete gegevens uiteenzetten. Er wordt enkel in de hoofding van het middel naar de schending van deze artikelen verwezen. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk. In de mate dat verzoekers voorhouden dat artikel 13 EVRM geschonden is doordat in Griekenland geen daadwerkelijke rechtsbescherming voor asielzoekers is voorzien, tonen verzoekers dit niet in concreto aan en hebben zij in Griekenland geen asielaanvraag ingediend.

2.1.3.3. Waar verzoekers in het eerste middel vragen *“De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clause te steunen en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)”*, merkt de Raad op dat enkel de verwerende partij bevoegd is om te oordelen over een dergelijk verzoek. In voorliggend geschil treedt de Raad overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om te beslissen dat de Belgische staat de asielaanvraag van verzoekers in overweging dient te nemen op basis van artikel 15 van de Verordening 343/2003.

2.1.3.4. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 15 van de Verordening 343/2003. Dit artikel bepaalt dat iedere lidstaat, wanneer hij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asiel-aanvraag, gezinsleden en andere familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dat in dat geval deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene behandelt. Dit is de zogenaamde humanitaire clause. Verzoekers laten evenwel na om aan te tonen dat zij vallen onder één van de in artikel 15 van de Verordening 343/2003 bedoelde situaties. Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts dat verzoekers geen familieleden in België of in een andere Europese lidstaat hebben en geen gezondheidsproblemen hebben. Dit wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers kunnen derhalve de schending van artikel 15 van de Verordening 343/2003 niet dienstig aanvoeren.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003. Dit artikel bepaalt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht. Verzoekers menen dat de Belgische staat hun asielverzoek had moeten behandelen omdat een correcte behandeling van hun asielaanvraag in Griekenland niet verzekerd is.

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 voorziene zogenaamde soevereiniteitsclause, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. De verwerende partij heeft de door verzoekers tijdens hun Dublininterview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissingen duidelijk

aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Verordening 34/2003 vervatte mogelijkheid. Dit artikel schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De schending van de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003 kan niet worden aangenomen.

2.1.3.5. Verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Verordening 343/2003.

Artikel 10.1 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“Wanneer is vastgesteld (...) dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Verzoekers betwisten niet dat zij via Griekenland de Europese Unie zijn binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat hun vingerafdrukken op 16 oktober 2009 te Samos, Griekenland werden genomen. In de bestreden beslissingen werd geoordeeld dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is, zodat niet wordt ingezien hoe de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 10.1 van de Verordening 343/2003.

Artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat Griekenland de voorziene termijn zonder reactie heeft laten verstrijken. Op grond van deze bepaling wordt aangenomen dat dit gelijk staat met een aanvaarding van het overnameverzoek. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten dit op 22 maart 2010 aan de Griekse autoriteiten hebben meegedeeld. Verzoekers tonen niet aan in welk opzicht deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissingen. In de mate waarin verzoekers zouden bedoelen dat Griekenland zijn verplichting om verzoekers over te nemen en te zorgen voor passende regelingen van de aankomst, niet zou nakomen, merkt de Raad op dat dit hypothetisch is en dat alleszins in de huidige stand van de procedure geen schending van artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 kan worden aangenomen. In de mate waarin verzoekers wijzen op de mogelijke problemen in Griekenland inzake de opvang van asielzoekers, wordt verwezen naar hetgeen verder wordt overwogen.

De schending van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Verordening 343/2003 kan evenmin worden aangenomen.

2.1.3.6. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schrijft ondermeer voor dat zodra de vreemdeling in het Rijk een asielaanvraag indient, de staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het asielverzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de staatssecretaris zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de asielzoeker over te nemen, wat in casu gebeurd is.

Gelet op voorgaande bespreking waaruit blijkt dat de door verzoekers aangevoerde bepalingen van de Verordening 343/2003 niet geschonden zijn, stelt de Raad vast dat evenmin een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. De Raad stelt overigens vast dat verzoekers niet aanduiden welke paragraaf van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet zij geschonden achten.

Verzoekers menen, in weerwil van deze nationale en Europese bepalingen, dat België uit eigen beweging zich toch verantwoordelijk had moeten verklaren voor de behandeling van hun asielaanvraag. Zij verwijzen in dit verband naar verscheidene rapporten om aan te tonen dat de omzetting van internationale wetgeving in Griekse nationale wetgeving in de praktijk anders is en dat er geen gewaar-

borgde bescherming is. Tevens menen verzoekers dat Griekenland zijn “beloftes” niet nakomt. Zij verwijzen onder meer naar een oproep van de Griekse advocaten, twee rapporten van Human Rights Watch die verschenen zijn eind 2008, het rapport van T. Hammarberg van 4 februari 2009, het rapport van de Greek Council for Refugees van 15 februari 2009, rapporten van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis van 17 augustus 2009, naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar rechtspraak van de Italiaanse Raad van State, de Rechtbank van Zwolle en het Bundesverfassungsgericht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers' vingerafdrukken genomen werden in Griekenland en dat België de keuze van de smokkelaar was. Verzoekers verklaarden dat hun vingerafdrukken onderweg genomen zijn, maar dat ze niet weten waar dit gebeurd is. In hun interview van 11 januari 2010 hebben verzoekers geen opmerkingen omtrent Griekenland geformuleerd. In de brief van 2 maart 2010 opgesteld door de advocaat van verzoekers, verklaren verzoekers dat ze niet naar Griekenland gerepatrieerd willen worden en vragen ze de toepassing van de humanitaire clausule en de soevereiniteitsclausule. Verzoekers verwijzen in dit schrijven naar het rapport van T. Hammarberg van 4 februari 2009, het rapport van de Greek Council for Refugees van 15 februari 2009, een UNHCR-rapport van december 2009, naar rechtspraak van de Rechtbank van Zwolle en het Bundesverfassungsgericht, naar een rapport van de Human rights Watch van 12 november 2009, naar een rapport van Norwegian Helsinki Committee, de Norwegian Organisation for Asylum seekers en de Griekse organisatie Aitima omtrent illegale doporaties van vreemdelingen in Griekenland, naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en wijzen op artikel 3 EVRM. Uit de stukken van het dossier blijkt dus niet dat verzoekers zouden hebben aangetoond geen asielaanvraag te kunnen indienen tijdens hun verblijf in Griekenland. Door het aanhalen van voormelde rapporten, die weliswaar aantonen dat het in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Griekenland, maken verzoekers echter niet aannemelijk dat ze bij terugkeer naar Griekenland uitgesloten zullen worden van toegang tot de asielprocedure. De rapporten en verslagen waarnaar verzoekers verwijzen bevatten inderdaad onder meer een kritische doorlichting van het Griekse asielsysteem en wijzen in specifieke gevallen op een aantal functionele tekortkomingen, maar laten evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekers in Griekenland uitgesloten zullen worden van toegang tot de asielprocedure, geen daadwerkelijke rechtsbescherming zullen krijgen of zullen onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Voorts kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat uit de door verzoekers ingediende stukken niet kan worden afgeleid dat de omzetting van de Europese richtlijnen in Griekenland niet correct zou zijn gebeurd en dient te duiden dat uit het feit dat een aantal organisaties kritiek hebben op de toepassing van de Griekse wetgeving in de praktijk niet zonder meer kan worden afgeleid dat de Europese reglementering onvoldoende of verkeerd is geïmplementeerd in de Griekse nationale wetgeving. De vaststelling dat er in bepaalde gevallen functionele tekortkomingen zijn bij de toepassing van de Griekse asiel- en opvangwetgeving belet niet dat een vreemdeling zich wel kan beroepen op deze wetgeving en, indien dit zou zijn vereist, zelfs op de directe werking van de Europese richtlijnen.

Verder dienen de Belgische autoriteiten ervan uit te gaan dat Griekenland de in de bestreden beslissing aangehaalde Verdragen en Richtlijnen zal respecteren bij de terugname van verzoekers (cf. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*). Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden in Griekenland (cf. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*).

Daarnaast wordt vastgesteld dat het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen – met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof – een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoekers aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat zij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zullen behandeld worden. Dit betreft immers enkel een “interim measure” voorzien in “Rule 39” van de “Rules of Court” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dit is een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof.

Evenmin toont het gegeven dat de Griekse autoriteiten op 20 januari 2010 een herziening van hun asielsysteem hebben aangekondigd aan dat de door verzoekers aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat zij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zullen behandeld worden en het huidige asielsysteem faalt. Er kan niet zonder meer worden afgeleid dat de Europese reglementering onvoldoende of verkeerd is geïmplementeerd in de Griekse nationale wetgeving. De vaststelling dat er in bepaalde gevallen functionele tekortkomingen zijn bij de toepassing van de Griekse asiel- en opvangwetgeving belet niet dat een vreemdeling zich wel kan beroepen op deze wetgeving en, indien dit zou zijn vereist, zelfs op de directe werking van de Europese richtlijnen.

Het feit dat een Duits rechtscollege en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het kader van procedures in afwachting van een procedure ten gronde of in procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid beslist hebben geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoekers het slachtoffer dreigen te worden van een terugleiding naar hun land van herkomst zonder dat hun asielverzoek zou behandeld worden of dat zij het slachtoffer zouden worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtsschendingen in Griekenland. Inzake verzoekers' verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten aan te tonen in welk opzicht de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten identiek zijn aan hun huidige situatie. Daarenboven hebben de arresten van de Raad vooralsnog geen precedentwaarde. Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Italiaanse Raad van State en een vonnis van de rechtbank van Zwolle, laten ze na aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten identiek zijn aan hun huidige situatie.

Waar verzoekers voorts verwijzen naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel waarin er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het voorwerp van het beroep bij de kamer van inbeschuldigingstelling dient te worden onderscheiden van het voorwerp van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het annulatieberoep dat in casu voorligt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in uitvoering van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 18.7 en artikel 10.1 van de Verordening 343/2003/EG. Het in artikel 71 van de Vreemdelingenwet bedoelde beroep bij de rechterlijke macht heeft uitsluitend betrekking op de maatregel van vrijheidsberoving (Cass. 4 februari 1998, *Arr.Cass.* 1998, 159, *Bull.* 1998, 168 en *Rev.dr.pén.* 1999, 95.). Bovendien tonen verzoekers met hun verwijzing naar de door hun aangehaalde rechtspraak niet aan dat hun zaak in concreto gelijkaardig is.

Verzoekers stellen dat bij de aanpassing van de Griekse asielwetgeving in juli 2009 er geen beroepsmogelijkheid meer is ten gronde, maar enkel *“een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat-asielzoekers niet in overweging worden genomen.”* Verzoekers tonen met hun nauwelijks uitgewerkt betoog niet aan dat bij een beroep bij de Griekse Raad van State hun rechten als asielzoekers zullen worden miskend. Verder dient erop te worden gewezen dat een daadwerkelijk rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka, 5 februari 2002, nr. 75).

Verzoekers brengen geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat zij het risico lopen om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang, registratie en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat de asielaanvraag in Griekenland niet met de nodige zorg en garanties kan worden behandeld. Zij maken dit niet aannemelijk aan de hand van enkele algemene rapporten die op geen enkele wijze in verband worden gebracht met hun concrete situatie.

2.1.3.7. Er kan slechts sprake zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115 739). Zoals blijkt

uit wat voortvloeit, tonen de beschouwingen die verzoekers naar voren brengen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwijking.

2.1.3.8. De schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

2.2.1. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit Syrië en van Koerdische origine is. De Syrische overheid treedt uiterst racistisch en discriminerend op tegen Syrische Koerden die zich actief inzetten voor de Koerdische zaak. Verzoekers menen dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, Griekenland wel degelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst repatrieert. Hiervoor verwijzen verzoekers naar een rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009, naar de Norwegian Helsinki Committee, de Norwegian Organisation for Asylum Seekers en de Griekse organisatie Aitima. Verzoekers benadrukken dat het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou omgezet hebben in nationale wetgeving, de Belgische autoriteiten niet vrijstelt om een onderzoek te doen naar de risico's van schendingen van het EVRM. Zij menen dat de verwerende partij verplicht is een onderzoek te voeren of een repatriëring geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Verzoekers verwijzen naar het arrest van het EHRM T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (7 februari 2000). Voorts wijzen verzoekers erop dat de Griekse autoriteiten geen garanties hebben gegeven dat zij een asielprocedure kunnen inleiden en dat hun aanvraag behandeld zal worden. Voorts verwijzen verzoekers naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin-Griekenlandzaak. Ook in het rapport van T. Hammarberg wordt het risico op refoulement duidelijk aangekaart. Verzoekers wijzen erop dat ze Syrische Koerden zijn met een minderjarige zoon van twee-en-een-half jaar oud en dat zij om persoonlijke problemen van verzoeker en hun Koerdische origine Syrië hebben ontvlucht. Voorts menen verzoekers dat de verwerende partij zich volledig ten onrechte steunen op de KRS-case van het EHRM. De actualiteit van de uitspraak van het EHRM is reeds volledig achterhaald. Ook het UNHCR zou dit in zijn rapport van december 2009 bevestigd hebben.

Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“De verzoekende partij is afkomstig uit Syrië. Hij is van Koerdische origine. De Syrische overheid treedt uiterst racistisch, discriminerend op tegen Syrische Koerden die zich actief inzetten voor de Koerdische zaak zoals ook de eerste verzoekende partij heeft gedaan.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst. Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>)4.

Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje.

Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door (Griekenland <http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>)5. Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedepoteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak *T.I. c/ Verenigd Koninkrijk* (07/02/2000): « La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. 6»

De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien zij dit kan, of deze zal worden behandeld.

De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (*Ali Mohamed tegen Frankrijk*, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne"⁷.

2.2.3. Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij zijn Syrische Koerden met een minderjarige zoon van 2,5 jaar oud. Zij zijn moeten vluchten uit Syrië omwille van de persoonlijke problemen van de eerste verzoekende partij en hun origine als Koerd.

Een overdracht aan Griekenland, in casu op basis van een impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E. V.R.M.

Bovendien lijkt de toekomst verontrustend: "Greek Government's "Six-point plan "for the war against immigrants in the Aegean, Article of Deputy Foreign Minister Valinakis in the Athens daily "Kathimerini". (<http://clandestinenglish.wordpress.com/2009/06/23/greek-governments-six-point-plan-for-the-war-against-immigrants-in-the-aegean/>, juni 2009)

De verwerende partij steunt zich dan ook volledig ten onrechte op de KRS-case van het EHRM (december 2008).

De actualiteit van de uitspraak van het EHRM is reeds volledig achterhaald (nl. door de schorsingen van de repatriëring naar Griekenland die het EHRM zelf aan Europese Staten (vb. Belgische, Nederlandse, Franse, Engelse, Duitse etc. Staat) oplegt.

Ook UNHCR heeft dit bevestigd in haar rapport van december 2009 "Observations on Greece as a country of asylum" Op pagina 4 en 5 van dit rapport wordt gesteld: "Deportations governed by the Greece-Turkey Readmission Agreement Official statistics indicate that returns to Turkey under the agreement include Iraqis and Iranians, nationalities which constitute a significant proportion of asylum claims which are recognized in other EU countries. Among the cases of return on the basis of the Readmission Agreement documented by UNHCR is a group of persons claiming to be Turkish nationals. This case highlights the non implementation in practice of safeguards for people seeking international

protection. In this case, the individuals' asylum applications were not registered, despite interventions by NGOs, UNHCR and lawyers. The persons concerned were located in Turkey after the ir transfer in July 2009 from detention centers in Greece. Their return without consideration of their request for international protection highlights the need for safeguards to ensure respect for the principle of non-refoulement. Onward deportations from Turkey to other countries Persons removed from Greece to Turkey are al risk of onward removal from Turkey, including to countries where they may face persecution or other forms of serious harm. Cases documented by UNHCR include several in which people wishing to seek asylum, after having been expelled from Greece to Turkey, were removed from Turkey to countries where they could face persecution or serious harm. This included removal of asylum-seekers (including children) from Turkey to Afghanistan and Iraq. Conclusion on border practices In light of the above, it appears that in the border areas in Greece currently no adequate mechanisms are in place to identify people seeking international protection, and to ensure that they are not removed before a full and fair examination oftheir claims has taken place. "

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 E.V.R.M., artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984."

2.2.2. De verwerende partij herhaalt dat Griekenland verdragspartij is bij zowel de Verordening 343/2003 als bij het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. De Griekse overheden zijn gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Wanneer verzoekers menen dat Griekenland dit niet zou doen, kunnen zij zich steeds tot een hogere autoriteit wenden om alsnog hun rechten te doen gelden. De verwerende partij meent dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat er voor hen persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling dreigt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt volgens de verwerende partij niet aannemelijk gemaakt. Ook maken verzoekers – volgens de verwerende partij – geenszins aannemelijk als zouden zij bij terugkeer naar Griekenland gerepatriëerd worden naar Syrië. De verwerende partij vervolgt dat onder foltering in de zin van artikel 3 EVRM wordt begrepen *"die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht"* en verwijst tevens naar een arrest van het Hof van Cassatie van 4 februari 1993. De verwerende partij concludeert dat een blote bewering, een eenvoudige vrees of eventualiteit op zich niet volstaan om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

2.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onderzocht heeft of een terugname door Griekenland een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg kan hebben en dat de verwerende partij recente gegevens met betrekking tot Griekenland betrokken heeft in het onderzoek. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de terugname door Griekenland geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Hiervoor worden de volgende motieven opgegeven:

- *"Doch deze rapporten en arresten hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van betrokkene, noch wordt hiermee duidelijk gemaakt op welke wijze de aangevoerde bepalingen in concreto geschonden zijn. Dat er wel degelijk sprake moet zijn van een vrees voor schending van deze principes gebaseerd op persoonlijke ervaringen of dat toch op zijn minst de situatie van betrokkene vergelijkbaar moet zijn met dié van de personen uit wiens arresten Meester (M.) citeert, blijkt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld: "Met een verwijzing naar allerhande rapporten en rechtspraak waarbij verzoeker niet aantoont dat zijn geval vergelijkbaar is met het geval van de vreemdelingen dat aanleiding gaf tot de aangehaalde rechtspraak, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bij terugkeer naar Griekenland in zijn geval anders zou verlopen dan bij zijn eerder verblijf in Griekenland. Verzoeker toont mede gelet op zijn eerder wedervaren in Griekenland niet aan dat hij bij terugkeer, zelfs zonder expliciete garantie van de Griekse, autoriteiten, geen asielaanvraag zal kunnen indienen, daar op een menonwaardige manier zal opgevangen worden of zondermeer zal gerepatriëerd worden naar Afghanistan. " (arrest van RW nr. 40 124 van 12 maart 2010 in de zaak RvV 51 285/II p. 12). Waarbij dan nog uitspraak werd gedaan in een zaak van iemand die had getuigd "over slechte ervaringen met zijn asielaanvraag in Griekenland. Zoals hiervoor reeds aangehaald kan betrokkene zelfs niet getuigen van een asielaanvraag in Griekenland tout court."*

- *"Bovendien dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst dienaangaande naar het arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten*

van de Mens In de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van Internationale organisaties zoals het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: "(...) Finally, In the Court's view, the objective information before it on conditions of detention In Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, It should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court (...)" en "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face HI treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such." Dit leidt het Hof tot de conclusie dat 'For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)' (Cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./ Verenigd Koninkrijk).

- "Betrokkene kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang of behandeling van zijn asielaanvraag opeisen via gerechtelijke weg of opkomen tegen een dreigende uitzetting naar Syrië met In fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een (mogelijke) schending van artikel 3 EVRM."

- "Wanneer Meester (M.) stelt 'Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou omgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens', dient tevens te worden opgemerkt dat Dienst Vreemdelingenzaken geen motiveringsplicht heeft met betrekking tot allerhande rapporten en allerhande rechtspraak die betrekking hebben op de situatie van asielzoekers in Griekenland. Bovendien kan uit betrokkenes Dublininterview niet worden afgeleid dat betrokkene met zware mensenrechtenschendingen geconfronteerd werd in Griekenland."

In hun verzoekschrift beperken verzoekers zich nogmaals tot algemene beschouwingen maar verzuimen ze aan te tonen dat hun inderdaad geen mogelijkheid zal gegeven worden om asiel aan te vragen en dat hun geen bescherming zal worden geboden in Griekenland. Zij blijven in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan afgeleid worden dat hun stelling meer is dan een loutere hypothese. Zij brengen in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico lopen om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat hun asielaanvraag in Griekenland niet met de nodige zorg en garanties kan behandeld worden. Zij maken met andere woorden met hun betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rechtspraak, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als hun huidige situatie. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers toen ze gehoord werden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op geen enkele wijze hebben aangegeven dat zij Griekenland verlaten hebben omdat hun opvang er niet gewaarborgd werd en zij behandeld werden op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 EVRM. De Raad stelt tevens vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend of verhinderd werden een asielaanvraag in te dienen of dat het niet kunnen indienen van een asielaanvraag de reden was van hun komst naar België. Ze verklaarden dat hun komst naar België de keuze van de smokkelaar was.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83 en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives") en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to

the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”) Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

De stelling van verzoekers dat een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, een schending vormt van het non-refoulementbeginsel en dat zij gerepatrieerd zullen worden naar Syrië is vooralsnog hypothetisch. Bij het toepassen van de Verordening 343/2003 komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving hen opleggen na te komen, doch zij kunnen niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen. De verzoekende partij dient haar rechten in Griekenland uit te putten. De Griekse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaal-rechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoekers menen dat dit niet het geval is, kunnen zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog hun rechten te doen gelden. Verzoekers kunnen in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang of behandeling van hun asielaanvraag opeisen via gerechtelijke weg of opkomen tegen een dreigende uitzetting naar Syrië met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een (mogelijke) schending van artikel 3 EVRM.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat UNHCR en diverse ngo's de huidige Griekse asielpolitiek als een schending van het Vluchtelingenverdrag aanzien en stellen dat asielzoekers naar Griekenland sturen een schending is van indirect refoulement, naar een interim measure die door het EHRM is toegekend in een zogenoemde Dublin-Griekenlandzaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08), naar een rapport van Thomas Hammarberg die het risico van 'refoulement' duidelijk aankaart, naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, en naar de zaak T.I c/ Verenigd Koninkrijk van 7 februari 2000, stelt de Raad vast dat verzoekers niet in concreto aantonen dat het non-refoulement-beginsel vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zal geschonden worden, en zodoende dat er enig risico op teruggrijving bestaat zonder behandeling van hun asielaanvraag, voor zover de verzoekende partijen een asielaanvraag indienen in Griekenland.

Waar verzoekers tevens een schending aanvoeren van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, merkt de Raad op dat zij niet in concreto aantonen op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers poneren dat Griekenland het non-refoulementbeginsel miskent en derhalve artikel 3 EVRM, evenals artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, maar nalaten enig stuk aan hun verzoekschrift toe te voegen dat hun standpunt onweerlegbaar aantoont. Door toe te lichten dat bepaalde organisaties reeds stelden dat bepaalde vreemdelingen – van wie de correcte administratieve situatie niet door de Raad kan worden vastgesteld – door de Griekse autoriteiten teruggestuurd werden, tonen verzoekers niet aan dat kandidaat-vluchtelingen in Griekenland systematisch teruggestuurd worden naar hun land van herkomst en zij dus het risico lopen ook dit lot te zullen ondergaan. De Raad wijst er voorts op dat een staat er mag op toezien dat de bestaande immigratieregels worden gerespecteerd en dat vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied van een staat verblijven en die geen aanspraak maken op enig beschermingsstatuut in beginsel kunnen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM benadrukt de Raad dat verzoekers moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoekers die dergelijk risico aanvoeren om hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot de bewering dat een overdracht naar Griekenland artikel 3 EVRM schendt. Verder brengen verzoekers geen elementen naar voor die doen blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij leggen ook geen bewijzen neer die hun bewering hieromtrent kunnen staven, zoals uit hetgeen voortafgaat blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 EVRM juncto artikel 3 EVRM, van de artikelen 6 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22 bis van de Belgische Grondwet.

2.3.1. Verzoekers stellen dat de Griekse staat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld is op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers. Verzoekers menen dat het EHRM zich steunt op nationale en internationale rapporten, zoals ook door verzoekers in de huidige procedure worden aangehaald. Verzoekers vervolgen dat, indien ze naar Griekenland teruggestuurd worden, duidelijk blijkt uit de rapporten van nationale en internationale organisaties dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen. Verzoekers verwijzen voorts naar een rapport van het UNHCR uit 2008, naar een brief van toenmalig minister van Migratie- en asielbeleid Turtelboom van april 2009 en naar een rapport van T. Hammarberg van 4 februari 2009 met betrekking tot de opvangsituatie. Voorts stellen verzoekers dat de erbarmelijke opvangsituatie nogmaals werd bevestigd in een persartikel in mei 2009 en een rapport van het Rode Kruis-Caritas Oostenrijk van augustus 2009. De verzoekende partij verwijst tevens naar het UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees. Verzoekers stellen dat, gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen die door de vele nationale en internationale organisaties weergegeven wordt, ze in een situatie van extreme onzekerheid zullen terechtkomen. Tot slot stellen verzoekers dat het terugsturen van minderjarige kinderen naar Griekenland, gelet op de huidige situatie aldaar, met name de erbarmelijke situatie, het gebrek aan adequate opvang en het gevaar dat de volledige familie op straat zal belanden, zelfs al wordt hun asielaanvraag door Griekenland aanvaard, tevens een schending uitmaakt van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

"2.3.1. Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D.c.Grèce, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=851178&portal=hbkm&source=xte lydocnumber&table=F69A 27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>).

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen menonwaardig.

Wat de Belgische Staat verdedigt en argumenteert in haar beslissing is wat de Griekse staat op papier zet, maar dit is volledig in strijd met de praktijk en daar zijn voldoende rapporten over die dit bevestigen.

2.3.2. *Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart: "UNHCR position on the return of asylum seekers to Greece under the 'Dublin Regularation'", dd. 15 april 2008. Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:*

"Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen. "

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedertdien nog niet veranderd. In mei 2009 werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel: "La Grèce fait face a un afflux de migrants

clandestins qui tentent de rejoindre l'Europe occidentale. Des milliers de personnes squattent dans des conditions très précaires. La police arrête les clandestins, mais les rares centres de rétention débordent et les expulsions sont délicates à mener. La police grecque rêve donc de récupérer des terrains désaffectés pour construire de nouveaux centres, ce qui ne fait généralement pas le bonheur des riverains. " (Ta nea, Grèce : des centres de rétention pour faire face à l'afflux des migrants du 13 mai 2009, <http://balkans.courriers.info/article12843.html>.)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis - Caritas Oostenrijk (augustus 2009): « According to our interview partners there are in total about 700 - 1000 accommodation places for asylum seekers in Greece. About 300-330 of these are entirely funded by the Greek government at the Hellenic Red Cross Lavrio Refugee Reception Center (HRC/LRRC). The remaining facilities are operated by NGOs, mainly with EU funding. In 2008 about 20.000 asylum applications were lodged in Greece. At the same time there is a backlog of open asylum procedures of about 30.000. From the numbers alone it follows that the vast majority of asylum seekers cannot be accommodated by the Greek government. Asylum seekers who are not fortunate enough to get accommodated in one of the centers are not accommodated by the Greek government and do not receive any financial assistance by the government to finance private accommodation. Therefore most asylum seekers are forced to share small rooms with friends or relatives, live in abandoned houses, public gardens, parks or in the streets of Athens, or to spend their nights in so-called Afghani hotels" 17 Dublin returnees are facing the same problems concerning accommodation as other asylum seekers. There is no prioritization of Dublin cases ". (pagina 9 en 10, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de motiveringsplicht van bestuurlijke beslissingen.

23.3. Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M., tot gevolg hebben. "However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity" (zie *Costello-Roberts v. the United Kingdom*, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, §36)8. "75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society" (zie *Nyanzi v. The United Kingdom*, judgement of 8 July 2008)9 "47. "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, *Dudgeon v. the United Kingdom*, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. France*, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and *Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom*, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-1, p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, *Burghartz*, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and *Friedl v. Austria*, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life. " (zie *Bensaïd v. The United Kingdom*, judgement of 6 February 2001)10

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992: "190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant's particular difficulties and needs. "

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat - vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen.

De verwerende partij heeft dan ook artikel 6 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden door het nemen van de bijlage 26 quater (nl. de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg de niet verantwoordelijkheid van de verwerende partij voor de behandeling van de asielaanvraag en het terugsturen naar Griekenland.

Artikel 6 § 2 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

Door het terugsturen naar Griekenland van de twee minderjarige kinderen, gelet op de huidige situatie in Griekenland, nl. de erbarmelijke situatie, geen aanwezigheid van adequate opvang en het gevaar dat de volledige familie op straat zal belanden, zelfs als wordt hun asielaanvraag aanvaard door Griekenland, maart een schending uit van het artikel 6 en 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind. “

2.3.2. De verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting in de vorige middelen. Betreffende artikel 8 EVRM en de artikelen van het Kinderrechtenverdrag stelt de verwerende partij dat verzoekers niet in concreto aantonen op welke wijze ze deze artikelen geschonden achten. De verwerende partij wijst erop dat in casu de bestreden beslissingen jegens het hele gezin gelden. Overigens wordt de kinderen hun mogelijkheid tot overleven en ontwikkelen niet ontnomen door de overdracht.

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM voeren verzoekers in hun derde middel in wezen aan dat de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Griekenland te wensen overlaat.

Vooreerst verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel in verband met de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat verzoekers, toen zij gehoord werden door de verwerende partij, op geen enkele wijze hebben aangegeven dat zij Griekenland verlaten hebben omdat hun opvang er niet gewaarborgd werd en zij behandeld werden op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 EVRM. Verzoekers hebben evenmin verklaard dat zij werden vastgehouden, laat staan werden vastgehouden in mensonwaardige omstandigheden. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevonden als de casus in het arrest van het Europees Hof van 11 juni 2009. Bovendien blijkt dat de feiten van deze zaak dateren van 2007, dus nog voor de omzetting van de Richtlijnen door Griekenland.

Het feit op zich dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoekers in een situatie zullen gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekers tonen niet aan dat de door hun toegelichte tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem, wat hun betreft, toelaten te besluiten tot een mogelijk risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekers een schending van artikel 8 EVRM aanvoeren, merkt de Raad op dat niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging van de overheid zou uitmaken in het privéleven van verzoekers. Verzoekers beschikken immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissingen wijzigen hun verblijfstoestand niet. Daarenboven blijft het gezin samen, daar zowel aan verzoeker als aan verzoekster een bijlage 26 quater werd uitgereikt. Artikel 8 EVRM kan ook niet beschouwd worden als een vrijgeleide dat toelaat asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen. Uit het feit dat een kandidaat-vluchteling niet weet op welke wijze hij in een ander land zal onthaald worden, kan geenszins een schending van artikel 8 EVRM afgeleid worden.

Zelfs indien de bestreden beslissingen al zouden moeten beschouwd worden als een inmenging van de overheid in het privéleven van verzoekers, quod non, dan nog moet vastgesteld worden dat deze 'inmenging' mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de Verordening 343/2003 voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De Verordening 343/2003 leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden, wat tot gevolg zou hebben dat de behandelings-termijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen aangewend te worden ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goede zou komen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, dient verder te worden vastgesteld dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kunnen invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554).

Inzake de aangehaalde schending van artikel 22bis van de Belgische Grondwet moet erop gewezen worden dat in de door J. Velaers en S. Van Drooghenbroeck opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *"De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie."* (Parl. St. Kamer 2007-2008 nr. 0175/005, 29) In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl. St. Kamer 2007-2008 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *"de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn."* Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig naar deze grondwetsbepaling verwijzen.

Waar verzoekers verwijzen naar het *'handbook on Procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 convention and the 1967 protocol relating to the status of refugees'* wijst de Raad verzoekers erop dat ze niet dienstig naar dit handboek kunnen verwijzen. De Belgische autoriteiten dienen immers, overeenkomstig de bepalingen van verordening 343/2003, alvorens te beslissen een asielverzoek inhoudelijk te onderzoeken, eerst te verifiëren welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van het asielverzoek. Nu werd vastgesteld dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van het asielverzoek kan niet worden ingezien op welke grond de Belgische instanties een verder onderzoek dienen door te voeren naar de asielaanvraag en gebruik dienen te maken van het handboek waarnaar verzoekers verwijzen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet in hun repliekmemorie.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN